

Kies goed, Marleentje!

MARIE SCHMITZ

Het gebeurt niet dikwijls dat je 's morgens naast je ontbijtbordje twee brieven tegelijk op je vindt wachten. Twee brieven! Marleentje was er meteen klaar wakker van. Zij keerde ze om en om, ze moest toch eerst zien van wie ze kwamen. Dat paarse briefje was van Oma, en dat witte met een roosje in de hoek, o, kijk, dat was van Bertie, Bertie de Roos, die in de grote vakantie naar Amsterdam verhuisd was. Marleentje had opeens haast geen geduld meer, want al vóór ze Berties briefje open gemaakt had, begreep ze wat erin stond, wat er *misschien* in stond. Bertie had 't immers zo half en half beloofd: als het kan, zegt Mams, dan mogen jullie met Kerst allebei komen, jij en Rietje, zijn we fijn weer eens met ons drietjes vriendinnen bij mekaar! Marleentje scheurde de brief haast in tweeën en haar ogen werden almaar groter. „Oh...” zuchtte zij verrukt. Want het was zo: de dag vóór Kerst mochten ze komen, zo vroeg als ze wilden.

„O Mamsie, luister 's, ik mag met Kerstmis... ik bedoel Rietje en ik... bij Bertie komen logeren! Vier dagen en... en we mogen...”

Mams lachte om haar opwindning en Vader zei:

„Zo zo, moet mijn jongste dochter een apartje hebben? Wij blijven allemaal gezellig thuis met Kerst.”

„U houdt nog een dochtertje en twee zootjes over,” zei Marleentje gevat. Maar Mams zei: „'t Is anders fijn om juist met Kerstmis allemaal bij mekaar te zijn. Maar als Vader het goed vindt...”

Vader wilde het wel goed vinden. „Maar wat schrijft Oma nu eigenlijk?”

O, daar had Marleentje door de blijdschap helemaal Oma's brief vergeten. Zij haalde hem tevoorschijn en terwijl ze las, werd haar gezicht hoe langer hoe donkerder. Weg was de blijdschap van zo net. En toen ze klaar was en zag hoe ze haar allemaal vol verwachting aankeken, zei ze boos en verdrietig:

„Nou vraagt Oma ook of ik met Kerstmis kom, omdat ze zo alleen is... enne omdat ik haar petekind ben. O bah! En ik wil zo graag naar Amsterdam!”

„Ik ging niet,” zei Jaap. „Dat saaië dorp waar Oma woont!”

„Nou, ik ging ook liever naar Amsterdam,” meende Jetje. „Reken maar dat 't daar fijn is met Kerst.”

„Maar Oma is niet saai,” zei Kees-Hein, die gewoonlijk achteraan kwam, maar meestal iets verstandigs zei.

„Stil jongens,” gebood Vader. „Marleen moet kiezen; maak haar niet in de war.”

„Moet ik het al dadelijk zeggen?” vroeg Marleentje opstandig.

„Over een kleine week is het al Kerstmis,” zei Mams. „Erg lang nadenken kan je dus niet meer. Tot vanavond dan?”

„Ja, vanavond,” zei Marleentje en ze schoof haar bordje weg, want ze kon opeens niet meer eten.

Dat werd een moeilijke dag voor Marleentje, en iedereen zal het kunnen begrijpen dat ze niet zo erg best oplette op school. Want haar gedachten gleden maar van het ene naar het andere: Amsterdam, samen met Bertie en Rietje, en die drukke straten en de

winkels die met Kerst zo prachtig zijn, en wat ze mekaar allemaal te vertellen zouden hebben... En dan daarnaast het stille huis van Oma, met misschien alleen Dirkje, Oma's oude dienstbode, en géén Kerstboom, en gewoon op tijd naar bed... O, het zou net zijn of het geen Kerstmis wás!

Maar toen zag Marleentje ook in haar verbeelding Oma, die daar met Kerstmis helemaal alleen zat in haar huis, voor 't eerst, want Tante Nel, Oma's jongste dochter, was onlangs getrouwd en ver weg gegaan, en Oom Jaap, de stuurman, zwierf met zijn schip op verre zeeën. En daar zat Oma dan, arme lieve Oma. Want Oma wás lief, dat

maakte het juist zo moeilijk. En toen Marleentje Oma daar zo duidelijk had zien zitten, zakte opeens al haar boosheid weg, want ze wist met haar hele hart, dat dát niet kon, dat ze maar half plezier zou hebben als ze nu toch naar Bertie ging.

Zo schreef Marleentje die avond twee moeilijke brieven, en ze was half blij en half verdrietig; maar toen ze in bed lag was ze zo moe van al het denken en tobben, dat ze al sliep toen haar neus het kussen nog maar rook.

Zo zat ze de dag vóór Kerst al vroeg op de trein, met een mooie nieuwe weekend-tas met haar spulletjes en van allemaal een cadeautje voor Oma. Ze voelde zich groot en gewichtig, zo'n lange reis alleen.

Dirkje was aan de trein om haar af te halen; Oma had het gezelliger gevonden thuis op haar te wachten.

„Oma is toch niet ziek?” vroeg Marleentje wantrouwig.

„Niks hoor,” lachte Dirkje. „Je Oma is best. Maar het is toch maar goed dat je gekomen bent; nou kan ik morgen met een gerust hart naar me getrouwde dochter.”

Bij Oma scheen de zon vrolijk naar binnen over de bloeiende planten heen en het rook er lekker naar koffie en gebakken dingen. Marleentje voelde opeens hoe gezellig het toch was bij Oma. Waarom moest ze nu dan toch weer aan Amsterdam denken? Marleentje vond zichzelf een náár kind.

„Fijn dat je zo vroeg bent,” prees Oma. „Ik dacht dat jij het Kerstboompje maar moest versieren; dat zal jij wel beter kunnen dan ik. Anders deed Tante Nel dat altijd.”

„Hebt U 'n Kerstboom, Oma?” riep Marleentje verrukt. Oma lachte eens, „'t Is maar een kleintje, hoor. Zij schoof de deur naar de andere kamer open. „Kijk, we hebben hem maar op dat tafeltje gezet.”

„O, wat een schatje! En helemaal niet zo'n kleintje,” vond Marleentje. „Zullen we het dan vanmiddag doen, Oma?”

Maar Oma vond dat Marleentje het wel alleen af kon; zijzelf had nog een paar dingen te doen. En daarom begon Marleentje maar vroeg, want met Kerstmis is het al vroeg

donker. Ze was dan ook nog niet helemaal klaar, toen het donker begon te worden en Oma wou nu ook wel gezellig thee drinken. Dus morgen de rest.

De volgende morgen begon ze meteen. Dirkje was al vroeg vertrokken.

„Zal U niet kijken vóór het klaar is, Oma?” bedelde ze.

„Vast niet. Ik ga in die tijd koffie zetten.”

En net toen Marleentje klaar was met het laatste vogeltje, dat maar niet rechtop op zijn tak wilde zitten, hoorde zij in de keuken een harde bons. Eerst stond ze stokstijf van de schrik, maar toen holde ze weg.

„O Oma, Oma!” gilde zij, toen zij daar bovenaan de twee tredjes naar de keuken stond die wat lager lag. „Bent U nou toch van het trapje gevallen?”

„Alleen maar van het onderste tredje,” steunde Oma, die probeerde op te krabbelen. Maar dat lukte pas toen Marleentje meehielp; ze zag rood van het sjoeren. Maar Oma kon niet staan op haar ene voet en moest gauw op de keukenstoel gaan zitten. Marleentje, met de schrik nog in haar benen, zat op het trapje.

„Daar zitten we nu,” probeerde Oma een grapje te maken, maar Marleentje zag wel dat Oma pijn had. „Maar wat doen we nu?”

En nu werd Marleentje opeens verschrikkelijk verstandig.

„Zal ik de dokter opbellen, Oma?”

„Kan jij telefoneren?” vroeg Oma verrast.

„Natuurlijk,” zei Marleentje. Maar een beetje griezelig was het toch wel, want het is heel wat anders of je thuis voor Mams de groenteman opbelt, of in een vreemde plaats een vreemde dokter. Maar het viel mee, al zag Marleentje er een beetje rood van, en de dokter was een vluggerd, nog geen tien minuten later snorde zijn motorfiets al in de laan.

„Foei, foei, Mevrouw, wat voor domme dingen moet ik nu van U beleven!” grapte de dokter. „En dat nog wel op Kerstmis.” Intussen onderzocht hij Oma's voet die dik was en waarbij Oma lelijk keek, maar toch geen kikje gaf. „Gelukkig niets gebroken; alleen maar verstuikt. We zullen er een stevig verband omheen doen, en dan vandaag maar een beetje rust houden. Is Uw trouwe gediensdige er niet?”

„Die komt morgen weer terug,” vertelde Oma. „Maar ik heb mijn kleindochter hier.” Marleentje kreeg er een kleur van. „Maar... maar hoe moet Oma nou naar boven vanavond?” vroeg ze benauwd.

„Ik moest vannacht maar op de divan slapen,” vond Oma toen ze met hulp van de dokter de twee keukentredjes opgekrabbeld was en fijn in de voorkamer in haar makkelijke stoel zat, „dan zien we morgen wel weer verder.”

„Goed zo,” zei de dokter vrolijk. „Morgen kom ik nog wel eens kijken.” Hij gaf Marleentje een klap op haar schouder. „Als er wat is, dan bel je maar.”

Wat een geluk dat Oma en Dirkje gisteren het eten al gekookt hadden! Want nu moest Marleentje alles doen. Oma commandeerde zoals de kapitein op een schip en Marleentje draafde. Maar Marleentje wist alles te vinden, het eten kwam lekker warm op tafel en de tafel zag er gezellig uit.

„En vanavond steek je de Kerstboom aan, Marleentje, en de radio zal wel Kerstliedjes spelen,” zei Oma. „We zullen 't toch nog fijn hebben.”

„O Oma!” riep Marleentje en ze sloeg met een pats haar handen ineen. „Ik ben toch zo vreselijk blij dat ik tóch gekomen ben! Stel U toch eens voor dat ik... dat ik toch naar Amsterdam...”

En toen begon dat dwaze Marleentje opeens te huilen, zomaar, ze begreep het zelf

niet. Misschien was het allemaal bij mekaar een beetje teveel voor haar geweest. „Maar liefje,” riep Oma verschrikt, „hoe heb ik 't nou? Kom eens bij me.”

En toen, met haar stoeltje dicht naast Oma's stoel, vertelde Marleentje met horten en stoten het hele verhaal, dat verhaal dat ze nooit had willen vertellen en dat Oma toch ook eigenlijk niet weten moest: dat zij zich nog zo lang had moeten bedenken en het eerst zo erg gevonden had. Ze kreeg 't er warm van: zo gloei je als je je schaamt over jezelf. „Denk nou toch eens, Oma, dat ik niet gekomen was, en dat u daar . . . op de grond . . .” „Wel liefje,” lachte Oma, „misschien was ik dan met veel moeite toch wel opgekrabbeld. En anders had Dirkje me morgenochtend wel gevonden.” Maar toen was Oma weer ernstig. Zij stak liefkozend een vinger in een van Marleentjes krullen en zei: „Mijn lieve *grote* kleindochter.”

En toen de avond. Dat je zomaar, met je tweetjes, zulk een heerlijke avond hebben kon! Toen Marleentje opgeruimd had en thee gezet, begon het: eerst één voor één de kaarsjes aan, de trillende vlammetjes als levende lichtbloemetjes. Toen de grote lamp uit en alleen het schemerlampje op de schoorsteenmantel brandend. En toen met de zachte muziek van de radio, die ze samen meezongen, maar stilletjes zitten kijken naar dat kaarsjeslicht. Marleentje voelde dat ze nu helemaal niets anders meer verlangde dan dit. „k Heb nog nooit zo'n mooi boompje gezien als dit. En U, Oma?” zuchtte ze verrukt. En toen gaf ze zich verschrikt een klap op haar mond, want hoe kon je nu zo jezelf prijzen! Maar Oma lachte maar vergenoegd en zei: „Ja kind, daar hebben we eer van.”

„Eigenlijk jammer dat Dirkje er morgen weer is, Oma,” zei Marleentje, toen ze 's avonds laat een lekker bed voor Oma had gemaakt op de divan. Ze had er lakens en dekens en kussens voor van boven gehaald; ze hijgde een beetje van het sjouwen en haar haren hingen voor haar neus.

„Maar Marleentje toch! Je zou het immers niet allemaal alleen af kunnen,” zei Oma verschrikt.

„Als ik dan maar voor U zorgen mocht tot U helemaal beter was,” pruttelde Marleentje koppig.

„Dat zou een mooie Kerstvakantie voor je worden,” vond Oma. Maar Marleentje zei fel:

„De fijnste, mooiste, heerlijkste Kerstvakantie van altijd!”

